

Svajonų
ROMANAI

Aistra

PAULA ROE
Pavyks arba ne

2016 rugsėjis–spalis

Knygute.lt

Paula Roe
(Paula Ro)

PAVYKS ARBA NE

Romanas

Versta iš Paula Roe, The Pregnancy Plot, 2013

© Paula Roe, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0116-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Toji pamergė atidžiai tave stebi. Ar ją pažįsti?

- Kuri? - Metas Kuperis liovėsi pro didžiulį septyniasdešimt aštuntojo aukšto langą žiūrėjęs į Kvynslando Banglentinių Rojaus tolius ir sutelkė visą dėmesį į savo seserį Peidžę. Jos veide tebešmėkščiojo taip gerai pažįstama pašaipi šypsenėlė, kai jis metė žvilgsnį į įspūdingą jaunosios palydą. Šešių moterų grupelė lėtai sukdamą ratus bendravo su svečiais saulėlydžio apšviestoje Q1 apartamentų bokšto Saulėtoje salėje.

- Raudonplaukė, - patikslino Peidžė.

Jis gūžtelėjo pečiais, čiupo taurę šampano nuo pro šalį einančio padavėjo padėklo ir pažvelgė į nurodytą pusę.

- Aš čia nieko nepažįstu. Laimingoji pora yra tavo klientai.

Peidžė suraukė antakius.

- O tu varai mane į neviltį, Metai. Čia meilės šventė. Atsipalaiduok. Pasilinksmink. - Ji atidžiai apžvelgė pulką. - Eik ir pakalbink tą pamergę.

Jis kilstelėjo antakį, susikišo ranką į kelnių kišenę ir lėtai gurkštelėjo gėrimo.

- Tą raudonplaukę?

- Ji *tikrai* tavimi domisi.

Metas kažką neaiškiai sumurmėjo.

Peidžė atsiduso.

- Ir ko gi tau liūdėti. Esi trisdešimt šešerių, pati jaunystė, tu patrauklus, nevedęs, nežmoniškai turtingas...

- Ir atsakingas. Ir man sekasi...

- Ir vis vien dirbi kaip pašėlęs, - nusprendė ji pamačiusi, kaip jis per pusvalandį trečią kartą pažvelgė į telefono laikrodį. - Maniau, kad metei darbą Šv. Kotrynos ligoninėje, kad nuo visko atitrūktum.

Jis suraukė antakius.

- Vadovauti Tarptautinei skubios medicinos pagalbos tarnybai visai kas kita.

- Hm... - Peidžė sumirkčiojo rudomis akimis, įsimetė į burną užkandį ir, vaizduodama svars-tykles, atvertė delnus. - Vienoje rankoje kardiochirurgija. Kitoje - vadovavimas pasaulinei gyvybės gelbėjimo bendrijai. - Ji kilstelėjo vieną ranką aukštyn, kitą nuleido žemyn. - Gyvybių gelbėjimas kaip šeimos verslas - tėvai netveria džiaugsmu. Skubios medicinos pagal-

bos brigadų mokymas besivystančiose šalyse – tėvai nusivylę.

– Aš ir toliau gelbėju gyvybes, Peidže. Be reikalo man priekaištauji.

– Labai nemalonu, kai kaskart tenka meluoti buvusiai tavo žmonai. – Peidžė nuleido ranką.

– Blaškaisi po egzotiškiausius pasaulio kampelius, ieškai nemažiau egzotiškų moterų draugijos. – Ji kilstelėjo kitą ranką ir šyptelėjo. – Bet vis vien nesi laimingas.

– Aš...

– Nesi. – Ji palietė jo ranką. – Nors gyvenu Londone, viską apie tave žinau.

Nespėjus jam atsakyti, visas jaunosios pulkas pajudėjo vienu metu, sukeldamas triukšmo bangą.

Buvo neįprastai šilto rugpjūčio vidurio penktadienio vakaras, ir vietoj to, kad prieš pirmadienį išskrisdamas į Pertą baigtų derinti projekto detales, Metas buvo nepažįstamų žmonių pilnoje salėje ir šventė jungtuves žmonių, kurie buvo taip vienas kitą įsimylėję, kad net pykino į juodu bežiūrint.

Ji nutvilkė nepaaiškinamas pyktis. Paskutinį kartą dalyvavo savo paties vestuvėse – ir reikia tik pamatyti, kuo tai virto.

Svečiai prasiskyrė, kad būtų matyti, kaip bučiuojasi jaunavedžiai Zakas ir Emilė Preskotai. Pasigirdus sveikinimo šūksniams, Metas sukando dantis, nes gerkle kilo nemalonus jausmas. Ir kodėl, po paraliais, jis sutiko lydėti Peidžę?

- Tavo žiedas gražiai atrodo, - pasakė jis Peidžei, kuri stovėjo nuščiuvusi.

- Lyg iš tokio atstumo būtų matyti. - Jie žiūrėjo į įmantrų Peidžės Kuper rankų darbo žiedą su deimantais, besipuikuojantį ant Emilės bevardžio piršto. Buvo aiškiai matyti, kad Peidžė didžiuojasi. - Žiūrėk, - pridūrė ji ir alkūne smarkiai kumštelėjo jam į ranką. - Štai toji raudonplaukė.

Tą moterį šiek tiek užstojo Emilė. Moteris buvo pasisukusi šonu ir nusukusi galvą, tad Metas tematė ilgą kaklą, apnuogintus pečius ir raudonus lyg ugnis plaukus, prie pat sprando susuktus į glotniai sušukuotą kuodą.

Tada ji sujudėjo, ir auksinės saulės šviesoje išryškėjo jos profilis.

Jis aiktelėjo, ir viskas jam akyse susiliejo.

- Tu ją pažįsti? - griežtai paklausė Peidžė.

- Ne. Atsiprašau minutėlei. - Nekreipdamas dėmesio į Peidžės rūškaną veidą jis įbruko sa-

vo taure jai į ranką ir nužingsniavo.

Ji stovėjo už kelių žingsnių, buvo atsilikusi nuo jaunosios palydos ir kalbėjosi su iš pažiūros maloniu vaikinu. Metas stabtelėjo, jam ėmė svaigti galva, nes visus jausmus užvaldė praeitis. Andželina Džeinė Reynolds – Eidžė. *Angele*, – šnabždėjo jis jai į ausį kankinamas aistros, kai ji rangėsi po juo. Ta pravardė jai tiko. Nežemiškai blyškios odos, ilgų dailių rankų ir kojų, ledo mėlynumo akių ir su kupeta sodriai kaštoninių plaukų, kurie krito jai ant nugaros žėruojančiomis bangomis, ji buvo vienu metu lyg ir dangaus, ir pragaro būtybė. Nuo jos linksmo juoko ir gundančios šypsenos jam virė kraujas. Ištisisus šešis mėnesius ši moteris varė jį iš proto, šildė jo lovą ir, nepasakiusi nė žodžio, dingo iš jo gyvenimo. Kol visa tai pasimiršo, praėjo beveik metai.

Bet juk nepasimiršo, tiesa?

Jis suprato, kad ji jaučia jo žvilgsnį. Įtempusi nugarą ir pečius, suraukusi antakius ji žvalgėsi po minią. Jis neatitraukė žvilgsnio nuo jos sprando, kur dėl sukeltų plaukų buvo matyti jautrios odos lopinėlis. Prisiminė, kaip jį bučiaavo, kaip ji iš pradžių džiugiai kikenė, o paskui ėmė aikčioti iš pasitenkinimo...

Pagaliau ji atsisuko, ir visi praėję metai smo-

gė jam iš visų jėgų. Metas garsiai atsiduso.

Būdama dvidešimt trejų Eidžė buvo žavi. O dabar ji atrodė... stulbinamai. Gyvenimo patirtis paaštrino jos veido bruožus, išryškėjo skruostų linija. Šviesi oda ir aukšti skruostikauliai dar labiau pabrėžė šiek tiek įkypas mėlynas jos akis, kurių kampučiuose žybčiojo šelmiškos ugnelės.

O jos lūpos... prisirpusios, šiltos ir gundančios, žvilgančios, fuksijų atspalvio ir keliančios nepadorių vaizdinių.

Pagaliau jų žvilgsniai susidūrė. Jos akyse akimirką buvo matyti moteriškas susižavėjimas, tada žvilgsnis nukrypo į šalį. O tada ji vėl pažvelgė į jį iš nuostabos plačiai atmerktomis akimis.

Jis nesusilaikė nenusišypsojęs.

Kažkaip tarpo tarp jų nebeliko, ir jis atsidūrė tiesiai priešais ją.

- Eidže Reynolds, atrodai... - Jis nutilo nelabai suvokdamas, kad aplinkui tiek veiksmo ir triukšmo. - Gražiai.

- Metai Kuperi, - ji kalbėjo skubiai, šiek tiek kvėpčiodama, ir sujudino jame tai, kas seniai buvo pamiršta. - Daug laiko praėjo.

- Beveik dešimt metų.

- Nejaugi?

- Taip.

Ji susinėrė rankų pirštus, tikras kuklumo įsikūnijimas. Suraukęs antakius jis nužvelgė jos elegantišką ledo mėlio suknelę, prie pat kaklo nedidelį vėrinį su drugeliu, mažyčius auskarus su deimantais. kažkas buvo pasikeitę.

- Nesi pratęs matyti mane taip apsirengusią.

Jis prisiminė susipynusias, nuo prakaito lipnias rankas ir kojas, karštus kvapą gniaužiančius bučinius, ir jam bematant sukilo aistra. Ji tikriausiai tai pajuto, nes tuoju pat pridūrė:

- Turiu omenyje... suknelę.

Mintyse nusikeikęs jis susitvardė.

- Ji...

- Neįprasta?

- Elegantiška.

Greitai peržvelgusi salę, ji patempė lūpas.

- Žinau, kad nepažįsti mano sesers. Bet iš kur pažįsti Zaką?

Tai jaunoji jos sesuo?

- Per Peidžę Kuper.

Ji išplėtė akis.

- Žiedo kūrėją?

- Taip.

- Tavo žmona turi talentą. - Ji mandagiai nusišypsojo.

- Sesuo.

- Ak. - Su neįskaitoma veido išraiška ji pažvelgė į jaunosios palydą. - Nežinojau, kad turi seserį.

- Neišsiaiškinome daugelio dalykų.

Vis dar sunėrusi pirštus ji linktelėjo ir nusišypsojo praeinančiam svečiui.

Ar ji kada buvo tokia santūri? Jis prisiminė, kad Eidžė buvo įdomi ir guvi pašnekovė, kalbėdama nevengdavo raiškių posakių ir judesių. O dabar buvo iki skausmo mandagi.

Turint omenyje tai, kaip jiedu išsiskyrė, nėra ko stebėtis.

Jis giliai susikišo rankas į kišenes.

- Ką gi... - Ji pažvelgė jam pro petį, ir jis atsukęs į tą pusę pamatė Zaką su Emile sėdinčius prie nuotakos stalo. Netoliese Peidžė buvo įsitraukusi į pokalbį su išsidabinusia paaugle. - Buvo malonu susitikti, Metai.

- Pala, - pasakė jis sugniauždamas pirštais jos ranką. Ji sustingo, pakėlė į jį akis, ir jis tuoju pat ją paleido.

- Ar galėčiau nupirkti tau gėrimo?
Eidžė nusijuokė.

- Čia nemokamas baras.

- Vėliau. - Jis atkakliai nenuleido akių.

- Ne, nemanau, - pasakė ji ir pamažu liovėsi šypsojusi.

- Tada pašokime.

- O kam?

Jis pabūgo jos atvirumo, bet prisiminė, kad tai vienas iš jos patrauklių būdo bruožų.

- Nes aš noriu.

Ką jis daro? Protu suvokė, kad reikia leisti jai eiti savo keliais. Tačiau po žlugusių vedybų ir praeitos savaitės atkaklių derybų su būsimu klientu dėl sutarties likęs nepasitenkinimas ir kartėlis skatino Metą veikti.

Eidžė nepriklauso jo dabarčiai. Ji buvo ryškus praeities - su tobulai apgalvotomis ateities perspektyvomis - prisiminimas. Ji jam priminė paplūdimį, šortus, juoką, aistringą mylėjimąsi. Jo dabartis buvo visiškai kitokia. Vien nesibai-giantys susitikimai, tolimos užsienio šalys, kartkartėmis pasitaikančios grėsmę gyvybei keliančios aplinkybės, apgaudinėjanti buvusi žmona ir smalsūs tėvai, neleidžiantys jam pamiršti praeities. Jis jos nepaleis. Tik ne dabar.

- Pašokime, - pakartojo Metas smeigdamas į ją ryžtingą žvilgsnį.

Eidžė įdėmiai į jį žiūrėjo netardama nė žodžio. Keista. Nejaugi tai ta pati moteris, kuri kadaise pasižymėjo impulsyvumu? Dabar ji atrodo be galo apdairi.

- Metai, kadangi dalyvaujame mano sesers vestuvėse, stengiuosi būti kiek įmanoma mandagi. Bet aiškiai tau sakau - nenoriu su tavimi nei gerti, nei šokti. Dabar tau leidus...

Ji nusišypsojo, pasisuko ant kulno ir nužingsniavo tiesiai prie jaunosios stalo, palikusi Metą be žado, suraukusį antakius spoksantį jai įkandin.

Jis stebėjo, kaip ji dailiai siūbuoja klubais, kaip jai apie kulkšnis plaikstosi ledo mėlio suknelė.

Hm. Ji vis dar ant manęs pyksta.

Antras skyrius

Praslinko dvi ilgos valandos, šimtas dvidešimt kankinančių minučių, per kurias Eidžė ne kartą troško išgerti svaigiųjų gėrimų. Šampano burbuliukai būtų neabejotinai numaldę nemalonų jausmą, kad jos buvęs vaikinai šalia.

Jo plaukai ilgesni, pastebėjo ji valgydama desertą. Pašiaušti plaukai teikė romantiškumo ryškiems veido bruožams: plačiai romėniškai nosiai, tamsiems antakiams virš svajingų rudų kaip šokoladas akių, tvirtam smakrui su vos prasikalusia barzdele ir duobute vidury. Ak, jis vis dar lieknas ir prakaulus, dailiomis rankomis ir išraiškingomis akimis, primena jai seniai praėjusių laikų galantišką riterį ar romantišką poetą, bet per tuos dešimtį metų jis sutvirtėjo ir subrendo. Jam tai tinka.

Jis ne tik žavus, nepaprastai protingas, bet dar ir daktaras. Pats tikriausias kardiochirurgas ir, dievulėliau, kiek-vienos merginos svajonių vaikinai, kalbantis su širdį glostančiu stipriu britišku akcentu, kad net šurpas ima. Jis kur kas pranašesnis už kokią televizijos žvaigždę. Toks iš tiesų tas Metas Kuperis....